

Evelin Lestal

1.dets.1925 sündis Rāpinas väike tüdruk nimega Ottilie Henriette Oinberg (eestistatult Orgla) perre, mis koosnes isast (ehitustööline), emast (põllutööline), õest ja vennast. Õde ja vend surid kahjuks lastena. Kui Evelin sai kolme aastaseks, kolis perekond Tartusse Pärna tänavale elama. Tartus käis ta koolis ja lõpetas Tartu Tütarlaste Gümnaasiumi. Kooliajal mängis võrkpalli.

Peale isa surma läks Evelini ema tööle med.õeks vanadekodusse, mis tehti hiljem ümber sakslaste lennuväe laatsaretiks. Kui sõda lõppes, pidi ema lahkuma koos sakslastega, kuid Evelin jäi maha. Ta üritas küll emale järele sõita, kuid see ebaõnnestus ja ta jäi üksinda. Tartus omandas ta kaubatundja ja masinkirja eriala, töötas lühikest aega isegi poes müüjana.

Lõpuks ometi ema kirjutab, et tuleb Eestisse tagasi. Ta oli sattunud inglaste kätte vangis ja sealt vabanes peale sõda ja suundus tagasi kodumaale. Eestisse jõudes ei tohtinud ta üle aasta linnas elada ja nad asusid kahekesi elama Rāpinasse, aasta pärast pöörduti Tartusse tagasi. 1950.aastal Evelin abiellus Uno Lestaliga, kust tal ka nimi, mille järgi meie teda teame. Abielu kestis viis aastat. Tekkis ka tohutu huvi mootorspordi vastu. 1951.aastal läbis ta võistlusmootorspordi ettevalmistuse kursuse ja omandas ka mootorspordi kohtuniku kutse. Kaks aastat oli tubli mootorrattur, kuni kukkus rängalt võistlustel ja lõpetas meie õnneks mootorspordiga tegelemise ja pühendus sama kirglikult lauatennisele.

Tartu jõudes asus Evelin tööle spordihing "Spartakisse" sekretär-masinkirjutajaks ja samas hakkas ka ise usinalt spordiga tegelema. 1951. aastal võttis kätte ka pinksireketi. Eve treenis peale tööd kontoris, esimeseks juhendajaks oli Harald Härman, siis

Arnold Lõhmus. Partneriks tihti Karl Kivastik. Alguses mängiti puureketiga.

(Lauatennise sünnikoduks peetakse Jaapanit, Euroopas hakkas levima Inglismaal. Alguses mängiti salongitennise nime all, sest põhiliselt mängiti pidudel pidulikus riietuses vineerlabidate ja kummipallidega. Laud oli algselt 2 korda pikem, kuna kummipall pörkas rohkem. 1890.aastal leiutati tselluloidpall ja vineerrekete peale hakati katsena peale panema vilti, veluuri, liivapaberit. 1952. aastal tõid jällegi jaapanlased maailmameistrivõistlustele näsadega kummi, mille all oli vahtkumm)

Kohe varsti hakkasid tulema ka tulemused. Kõiki saavutusi ei jõua üles lugeda ja vaevalt neid Evelin isegi mäletaks. Esimesed NSVL meistrivõistlused toimusid 1953.aastal ja loomulikult tuli meistriks Evelin Lestal. Kokkuvõtlikult võib kirjutada, et ta võitis NL meistrivõistlustel 1953-62 individuaalselt 22 medalit (s.h.10 kulda) ja võistkondlikult 9 medalit (s.h. 3 kulda. 7 korda oli meister kõikides mänguliikides (1953, 1954, 1957, 1958, 1960, 1961, 1965). Võitis maailma tippmängijaid Maria Alexandrut (Rumeenia) ja Livia Mossoczyt (Ungari). Mine tea, kuidas tal maailmameistrivõistlustel oleks läinud, kuid välismaale teda kahjuks poliitilistel põhjustel mängima ei lastud. Kuid väga tihti oli ta treeninglaagrites Moskvas, Leningradis, Kiievis. Eestis olid põhipartneriteks Irina Saar, Helgi Pesur, Johannes Meeksa.

Alguses töötas Eve treenerina vabatahtlikkuse alusel. Tartus oli treeneriks Arno Lätt. Teda mäletavad ka osa vanemaid Tartu mängijaid. Hannes Onno sõnul mängiti siis Lutsu ja Taara puisteel nn. Mauruse kooli majas. Lätt mängis iga lapsega natuke, põhiliselt lõigates puureketiga vastu. Kui Eve hakkas treeneriks, siis läks lahti rohkem

ründemängijaks õppimine. Arno Lätt oli ka poistega kirimalet mänginud, iga kord peale trenni kirjutas ta oma malekäigu paberile ja poisid pidid järgmiseks trenniks oma vastukäigu talle andma. Sinna majja asus elama ka Evelin. Kahes ruumis olid pinksilauad, kolmandas elasid Arno Lätt ja Eve. Lätt jäigi Eve meheks kuni oma surmani.

Siis koliti Magasini tänava majja, kus oli kolm lauda. 2 lauda olid päris head, kuid kolmas oli vineerlaud ja keegi ei tahtnud selle peal mängida. 1968.a-ks olid väikesed ruumid juba täitunud väga heade ja heade mängijatega nagu Ülle Hüva, Rein Lindmäe, Anne Mardimäe, Viktor Peterson, Elmo Kivits, Ernat Masik, Evi Urm, Svea Onno, Sirje Mooses ja Siiri Urm, Reet Tohus. Tartus võttis reketi esimest korda kätte ka väga andekas Alari Lindmäe. Vanematest mängijatest veel Lehte Bertlova, Juhan Tamme ja Valter Raudsepp. Põhiliselt tekkisidki mängijad paaride kaupa, vanemad mängisid ka noorematega ja nii need tulemused tulid. Laudade puudumisel mängisime tihti võitja lauas.

1970-ndail töötas Evelin ka TRÜ Kehakultuuri ja Spordikateedris õppejõuna, trennis hakkasid käima üliõpilased, nende hulgas ka Enn Hallik, V. Abramov, Subbi. Treeneriks õppis Peeter Sumre.

Arvan, et Evelin mõjutas meid kõiki paljuski oma suhtumisega sporti ja ellu üldse. Ühes ammuses intervjuus märkis ka Rein Lindmäe: „E.Lestall andis mulle kõike mida õpetaja õpilasele anda suudab, aga ega tal meiega kerge olnud...“ Samas, kui küsiti Evelinilt, mida ta on lauatenniselt saanud, vastas ta: „Kõige väärtuslikum oli reisimine, aga ka oskuse inimestega suhelda ja muidugi laste tundmaõppimist.“

Ega asjatult ei tituleeritud teda 1970, 1971 ja 1973 aastal aasta parimaks treeneriks, anti ka Eesti NSV teenelise treeneri aunimetust.

1980. aastal lõpetas ta treeneritöö. Tartu „Tööjõureservid“ lõpetasid tegevuse ja „Kalevis“ alustas Peeter Sumre.

Andmed on võetud Eesti Spordimuseumist.

